

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
 Cena oglasa m: 1 milim. višočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV. GORICA, četrtek dne 29. januarja 1925 st. 5.

Kadar bo tako - miru nič več ne bo.

Vi tožite pogosto:
 v državi je prepir.
 Kdaj pride že čas novi,
 se naseli k nam mir.

Prec'ragi, ne grešite,
 prec'rnih ne željā!
 Lah'co še hujše pride,
 vam rečem iz srca.

Dokler se krega moški,
 ni hudo, že še gré,
 gorje pa na vse kraje,
 če ženski kreg začnē.

Volilno da pravico
 bi dali jim sedaj,
 bi videli in rekli:
 poprej smo imeli raj.

Volitve bile burne
 tako bi kot nikdar,
 krvave, praskajoče —
 kaj čudite se mar?

Debate v parlamentu,
 sam krik in direndaj,
 ministri klepetulje —
 nas Bog obvari naj!

K besedi bi ne prišel
 nihče vse žive dni,
 in vrag — če samo eden
 sklenili zakon bi.

Če zdaj vam ni po volji,
 potlej še manj vam bo.
 Sklenili boste, vem da:
 ostane naj tako!

Le na ta način bomo dobili s pomočjo vlade res take liste, ki jih potrebujemo, ki nam koristijo in ki smo jih že dolgo želeli. Seveda bodo morali listi primerno izpremeniti svoja imena. Čuk na palci naj bi se imenoval »Čuk na kozici«. To bo mnogo bolje. Ali pa »Čuk na kuhalnici«.

Mi kot udani državljani, ki radi vse podpišemo in ki se zvesto dosledno držimo zakonov, ne bomo pisali o politiki dotlej, da nas pridejo prosit. Tega mnenja in trdnega sklepa ki ga bo tudi držal, je

Čuk na palci.

Gorica, 29. januarja.

O politiki pa to pot nič. O naši še posebno ne. »Politična pesem, grda pesem«, pravi nemški izrek. Posebno pesem o naši notranji politiki mora biti silno grda. Tako grda, da se naši previdni in krepotni vladi zdi neumestno, da bi naši listi take pesmi priobčevali. Zato so zadnje dni pridno preskrbeli, da so listi izšli beli kakor rjuha, čisti kakor novo zapadli sneg in niti pege grdobije in greha ni bilo na njih.

To je dobro znamenje. To je jasen dokaz, za veliko skrb, ki ga posveča vlada svojim državljanom. Ona ne skrbi samo za telesni dobrobit svojih podložnikov, ampak stori vse, kar je v njeni moči, da tudi duše državljanov ostanejo čiste. Ne moremo si kaj, da ne bi na tem mestu izrekli državi največje priznanje za to.

Listi so sicer v zadregi, kaj naj pišejo. Včasih so se listi posluževali zvitega načina, da so pisali o razmerah v deveti deželi. Listi so namreč mislili, da razumejo zvižajo samo čitateљи, niso pa pomislili, da so tudi oči in možgani postave tako bistre, da vidijo, kam pes tace moli.

Lahko bi tudi pisali o razmerah v Španiji. Pravijo, da je kralj Alfonz zelo nezadovoljen z generalom diktatorjem de Rivera in da se ta le s težavo drži na vladi. Cela dežela je baje mnenja, da je nasilja zadosti in že stiska pesti. Pa kdo vruga bi garantiral, da ne bo možganski ustroj čuvarjev javnega miru in reda spoznal tudi to za nevarno.

Vlada je na ta način obrnila liste z kolovoza vsakdanje in smrdljive politike čisto na pošteno pot, da pišejo o stvarih, ki so ljudem v korist in ne razburjajo njih živcev. Listi bodo odslej prinašali modo, (nič ne de, če bodo prinesli po zimi letno, a po leti zimsko modo). Dalje bodo prinašali pouk o plesu (v adventnem času) in zimski šport po leti ob največji vročini. V kopalni sezoni bodo pa pisali o božiču.

Posebno koristno poglavje je ono o spravljanju madežev iz obleke, bodisi z limono ali z bencinom. Dalje bodo prinašali listi kuhinjske recepte, kako se pripravljajo kisle kumare o božiču itd.

ŽEPNI TAT.

SODNIK. Vi tedaj zanikate da bi bili ukradli vola?
TAT. Jaz sem žepni tat, in vola si pač še nihče ni utaknilv žep

Štempihar.

(Dalje.)

Bilo je nekega nedeljskega jutra na vse zgodaj, ko je opazil okrožni lovec gorečega narodnjaka Štempiharja s puško v gozdu prav tik ustreljenega jelena.

»Stoj! če ne, streljam!«

Ko se pa Štempihar nikakor ni hotel vstaviti, ampak se je še celo zavestno obrnil in »lahnih« korakov odhajal, je lovec ustrelil za njim ter hitel po bregu navzdol, da bi ga ulovil; kajti kot star in izkušen lovec je takoj zapazil, da ga je zadel »v živo«. Toda o Štempiharju kmalu ni bilo ne duha ne sluha.

Lovec je preiskal ves gozd v trdni nadi, da leži Štempihar obstreljen pod kakim grmom. Toda Štempihar ni bil — zajej! Takšen orjak kot je bil on, se ne bo ustrašil par svinčenih »zrn«, ter se takoj »ulegel«. Hitel je z zrni v sedalu po bližnjicah, ki jih ni nihče poznal kakor on, proti vasi in prišel ravno prav za jutranjo mašo. In ko je klečal v klopi med tolikimi »pričami«, se je zadovoljno namuznil:

»Tako — zdaj ga že imamo tička!«

Med tem je klel stari lovec zgoraj v gozdu kakor cigan in pridno klical vse hudiče na pomoč: »Že zopet mi je ušel. Saj sem ga vendar gotovo zadel! V sedalu so mu obtičala zrna... In bil je gotovo Štempihar... glavo bi stavil. Toda le počakaj me, pes!«

Lovec je teklen naravnost v vas, samo da bi se prepričal, da ni Štempiharja doma, ostalo bo že pozneje zvedel.

Ko je pridrvel ves upehan in poten na vaški trg, je baš končala zgodnja maša in — komaj je verjel svojim očem — Štempihar je stopal mirno in zadovoljno z drugimi ljudmi vred iz cerkve. Ustavil se je lepo na trgu, pod kostanji, si popolnoma mirnega srca polnil pipo in kramljaj z okoli stoječimi kmeti o senskem in žitnem pridelku. Poznalo se mu je, da je bil vso noč na »izprehodu«, ker se mu je stršansko zehalo, tako da je moral vsako toliko časa poprijemati pipo, sicer mu bi bila že neštetokrat padla iz ust.

Lovec se priplazi v velikem loku v njegovo bližino, ga sumljivo pogleduje ter se praska za ušesom:

»Preklemano! Saj se ne morem spoznati, kaj res ni bil on v gozdu!«

Štempihar odide v krčmo »k Nacku«, lovec v svoji trdnosti za njim. Z vsakim služčaj mora še opazovati kako se bo vedel, ko bo sedel k mizi; ali ne bo morda bolešno zastokal.

Toda Štempihar ni niti trenil z obrazom. Široko in lagodno se spusti na lesen stol in se po stari kmetiški navadi oddahne: »Ah, kako to dobro dé!«

Ko lovec to zasliši, plane ne zaupajoč več svojim čutom iz sobe: »Ne, ne, to ni mogel biti Štempihar. Oni, ki sem ga obstrelil, ne bi prav gotovo rekel: Ah, kako to dobro dé!« »Vsi hudiči! Skoro bi verjel na čarovništvo.« Kolne kot čič in hiti nazaj v gozd, da bi nadalje iskal obstreljenca.

Štempihar je vrgel v krčmi

dve »na karte.« srkal po malem vablljivo kapljico, kadil in bil izredno dobre volje, nato se je oddaljil za nekoliko časa:

»Tako sem nazaj!« Šei je naravnost proti čevljarjevi bajti in stopil v sobo: »Hvaljen bodi Ježeš Kristeš!«

»Na veke, Štempihar! Kaj bi rad?« ga vpraša vaški čevljar. Mesto odgovora zastre Štempihar okno z rdečo zaveso in meni nič tebi nič sleče hlače. Čevljar je takoj vedel, kaj to pomeni. Vzame šilo, si natakne na bradavičast nos velika roznata očala in izvrti Štempiharju petnajst svinčenih zrn (šiber) iz zadnjice. — Ranjena mesta zamaze zopet s smolo. Štempihar se parkrat zaporedoma krepko vsede na stol, da se prepriča, če je vse v redu; nato vrže čevljarju za njegov trud 10 stotink ter pozdravi pri odhodu.

»Hvaljen bodi Ježeš Kristeš!«

Nato se vrne zopet v krčmo. Kaj posebno »cmerav.« kakor se vidi, Štempihar ni bil!

Krčmar Jelenc, pri katerem so se navadno ustavljali tihoš tapci, se je nekoč strašno srdil na Štempiharja; ta je sedel v »boliši« sobi in skomizgaval z rameni kakor gora med kmetiči, ki so sedeli poleg mize in se živahno razgovarjali. Vsak je hvalil svoj gozd in je imel seveda najlepša in najmočnejša drevesa v svojem oddelku. Sedaj je bil na vrsti Štempihar, da bi v pravi luči naslikal kmetom svoj prekrasni oddelek v gozdu.

Da bi se poslušalci lažje spoznali, jim je naslikal mesta, kje stoji vsako posamezno drevo, stem da je s svojim orjaškim boksarjem, ki ga je nosil vedno na mezincu, vsakokrat vdolbel globoko luknjo v trdo hrastovo mizo, pri čemer je krčmar vselej bolešno zavzdihnil, kajti hrastova miza stane denar. Tako je zarisal Štempihar že sedem krasnih smrek, to se pravi, — hrastova miza je kazala sedem globokih vdolbink.

»In tu poleg sedmih smrek imam šest kot sveča ravnih mecesnov!« se je bahal Štempihar; tu stoji prvi...; zopet je zamahnil z orjaško pečtjo in izkopal novo jamo v mizo

»Tukaj drugi...« Nova vdolbina v mizo je značila prostor, kjer stoji drugi mecesen. Krčmar se sedaj ni mogel več pregovati. Maja miza ni zato tukaj, Štempihar, da bi vklesaval vanjo svoj gozd, — si razumeš!

Štempihar ni o preveliki gočnosti ne slišal nič, ne videl nič; bil je v gozdu. — »Dalje tu zgoraj stoji tretji... tu pri gričku četrti...«

»Štempihar odnehaj, a i pa

te vržem ven!« je vpil krčmar, kajti je bila že kakor raztreljena tarča. Toda Štempihar ni slišal nič in je lepo dalje razlagal, gozd mu je bil nad vse! Kmetje, ki so se vedno bolj veselili njegovega plastičnega razlaganja kakor tudi vedno večje krčmarjeve besnosti, so se na videz prav zelo zanimali za ta in oni mecesen: tu in tam so mu tudi ugovarjali, tako da je moral Štempihar marsikatero drevo trikrat in tudi štirikrat pokazati.

»Tu raste peti... tu šesti in tukaj — Štempihar je prišel prav do roba mize — stoji mejnik!«

Kakor se spodobi važnosti mejnika, je nekoliko močnejše zamahnil; v splošno veselje je nekaj počilo in mizni vogel je odletel — v kot.

Sedaj ni poznal krčmar v svoji besnosti nobenih meja več. Kot olazen plane na Štempiharja, zgrabi ga za ramena in ga začne obdelavati ter stresati, kolikor so mu dale krepke žile.

Toda o čudeža! Krčmar suva in ruva le samega sebe gori in doli, zakaj Štempiharja ni bilo mogoče zamajati. Saj ni niti slutil, da se nekdo za njegovim hrbtom »riza«; lepo mirno govori dalje in se širokousti ob spominu na svoja ljuba drevesa ter risal v preluknjano mizo novo supino mecesnov....

Nekdaj je bil pri istem krčmarju pretep med zgoniški in koludravskimi fanti. Stoli so pokali, kozarci so žvenketali, vse je kričalo in se valilo po tleh; to vam je bil direndaj.

Krčmar je vzdihoval za razbitimi kozarci in steklenicami, natararica je zbežala iz kuhinje, vse je divjalo po hiši; Štempihar pa je sedel sam leno pri mizi kakor zaspan medved pri kozarčku vinčka.

»Na pomoč, Štempihar,« so zdaj pa zdaj kričali med ru-

vanjem, kajti Štempiharjevim rojakom je že huda predla. Toda Štempihar ni imel baš časa; pravkar je čistil svojo »pipico.«

»Pomagaj Štempihar, po nas je!« kriči nekdo pod mizo. »Ha, radi mene,« se namrdne Štempihar predse in se skloni za mizo kakor ledenik.

»Samo eno pest da bi dal ta hudičev Štempihar,« so stokali ostali tovariši v škripcih; »to bi posvetili tem koludrovskim šemam!«

Tedaj prileti Binetu iz Zgonika od Pepota iz Koludrovic

tako goraka zaušnica, da se ta zgrudi prav pred noge Štempiharju. Brž se pobere, za trenutek pomisli, široko zamahne ter pripelje nič hudega slutecemu Štempiharju krepko za ušnico, da odmeva po vsej hiši. Seveda izgine nato kakor »blisk« med gnječo.

»Aha! mene si mislil!« — se predrami Štempihar. Potisne si pipico v žep in vstane. Sedaj se je »odtajal!«

»Juhui! rešeni smo!« se vzdoste zgoničani, ko zapazijo, da gre Štempihar »deliti miloščino.« Parkrat stopi kot lev

gori in doli po hiši. Kakor bi trenil jo pozgubijo kolodroščani na dvorišče. Toda ker je Štempihar že enkrat začel, počmeče tudi zgončane do zadnjega junaka skozi ozka vrata; h koncu se valita še hlapec in gospodar po stopnicah za drugimi. Imel pa je Štempihar zelo blago srce napram nežnemu spolu, to je pokazal zlasti v Zgoniku. Na bojno polje stopi kraljica miru — pardon — gospodična Ivanka, krasno dekle, še študentom bi rada glave mešala, toda leta se ji poznajo na uvelih ustnicah in upadlih licih. Da je bila Ivanka županova koketka, je Štempihar vedel, toda dovolil si je še kratko zabavo. V Koludrovici je znan navihanec gluhonemi Benjamín. Meni nič tebi nič pride po končanem boju k Štempiharju in mu začne razkladati svojo učenost »na mote,« česar pa Štempihar koj ni razumel. Mislil si je v svoji naivnosti, da je to snubec gospodične Ivanke, ker kako naj bi se pri tako oblačnem vremenu predrznil v hišo. Štempihar ga potreplja po rami, mu privede krasotico k pogrjnjeni mizi ter ju po daljšem svečanem poroči na »bojnem polju,« brez oklicev in fajmostra, ker v Zgoniku velja le civilna poroka, in se je gospodični strašansko mudilo, kajti že par mesecev je, odkar jo je zapustil oni »navihani« študent, ki mu je včasih v solzah odkrivala svoje srce, toda zaman,.....

Tu se je pokazala vsekakor Štempiharjeva moralna moč in ugled njegov pri domačinih, obenem pa vidimo, kako je izkuščen mož vedel, da »tetkam« ni mogoče samim živeti, da jim je treba opore, ali kakor pravi jo moderne zgončanke: »trti je treba dati kol!«

Šele ko ni bilo razen novoporočenega para, »nič živega« v hiši, se je Štempihar pomiril.

Narodna Knjigana Gorica

Via Carducci št. 7 -- Telefon šte. 169
(v hiši Goriške Ljudske Posojilnice)

se priporoča cenj. trgovcem,
društvom in krožkom za nakup
potrebščin za N N N N

PREDPUSTNE ZABAVE.

KAKOR: serpentine, balončke,
korijandole, cvetlice, razglednice
za šaljivo pošto, kotiljone,
pisane kroglice, pisani trakovi
in verige, svilen papir,
krep papir, kakor tudi vse
druge predmete za okrasitev
dvoran.

Po ceni!

Postrežba točna!

Fr. Stsi.

Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.

OSEBE:

LASKAR.

BARBA, njegova žena.

CILKA, njuna hči.

ŠTEFAN, njen fant.

LOGAR.

MICA, njegova žena.

KNEZ HUGO SAKRAYPOLSKI.

HIERONIM, njegov sin.

UPRAVITELJ knežje pisarne.

KMETJE.

LOVCI.

DVA OROŽNIKA.

PRVO DEJANJE.

Pritlična soba v Laskarjevi koči. Na sredi in na levi vrata, desno in levo po eno okence s cveticami v priprostih loncih. Na steni v ozadju revna, a čedna po-

stelja, nad posteljo podoba M. B., pred katero gori lučka. Miza, par stolov, v kotu velika peč. Na steni lovske trofeje.

I. PRIZOR.

BARBA IN CILKA.

BARBA (pije kavo iz velike, pisane škodelice, praznično oblečena za k prvi maši): Hej, Cilka, podvizaj no, de ne zamediva sviete maše!

CILKA (za kulisami): Takoj, mati, takoj! Ni še tako pozno!

BARBA: Kej nejsi slišala, de žie zvoni?

CILKA (skozi vrata na levi, še brez rute na glavi): Pomozite mi, mati, da preneseva zibelj za Vašega vnučka.

BARBA: Uj, taka nesrieča, tak špot in sramota!

CILKA IN BARBA (prineseta skozi leva vrata veliko, staro zibel in jo postavita blizu postelje).

BARBA: Oj, ti muoja nesriečna punca, kej s'mi nardila! (Joče).

CILKA (gre medtem še po pisano odejo; ko se vrne): Kaj boste jokali, mati! To se ne da več popraviti! V Trstu se je ponesrečilo že mnogo naših deklet in tako tudi naša uboga Metka.

BARBA: An dveji lejti nejsmo neč vejdlj, de 'ma votruoka!

CILKA: Koliko je morala trpeti! Ves svoj zaslužek je dajala, da preživi otroka na kmetih. In kako je revici bilo pri srcu! Prav smili se mi naša Metka, ki je poleg tega še bolna. Nu, danes pride, pa bo zopet vse dobro.

BARBA: Doma se žie prezdrau, ali špot se ne da odpraut od hiše!

CILKA: Kaj se hoče, možki so sploh vsi malopridni, zlasti pa še po mestih. Sleprijo in se prilizujejo: »Gospodična, kako ste lepi in mladi ko jabolko na veji, dovolite, da Vas malo spremim...« Pa jutri zopet: »Jaz Vas tako rad imam, bodite moja! V svilo Vas oblečem, v kočiji se boste vozili, gospa boste itd.« Neizkušeno dekle verjame, vidi se že bogato in

Tedaj se je v svojo veliko nesrečo ura na steni spomnila, da mora biti; Štepihar jo je »po-božal,« da jo je za vedno zapustil spomin.

Nato je prižgal ugaslo »picco« in lepo izpil svoj vinček. Odpravil se je za odhod. Na vratih ga sreča krčmar; dobil je na bojišču gotovo par brc, kajti šepal je in si držal »križ«.

»Hvaljen bodi Ježeš Kristeš... ga pozdravi Štepihar mimogredé, kakor da se ne bi nič zgodilo.

»Naj te hudič vzame... ti živina peklenska,« ozdravi ranjenec srdito in popiha v kot, da se ne bi Štepihar spet »odtajal.«

Med drugim pripovedujejo med ljudstvom o Štepiharju cele kupe zgodb. Imel je baje v desni meči pod kožo čaroben talisman; zato je imel tudi tako »lahke pete,« da ga lovci in stražniki niso mogli nikdar dohiteti.

Ko pa je prišla tudi zanj ura ločitve, pravijo, da se njegova duša ni mogla ločiti od telesa, dokler mu niso prerezali kože in vzeli ven čudoviti talisman.

SVEŽE.

»Riba ni videti sveža,« je rekla gospa k prodajalcu rib.

»Kaj? Da ni sveža. Le pogledajte to rdeče meso.«

»Saj je vaš nos tudi rdeč, pa je že 40 let star.«

NENAVADNO NAGLO.

»Povejte, koliko otrok pa imate že Vi?«

»Tega Vam ne vem povedati, ker me že štiri dni ni bilo doma.«

NJEGOVO MNENJE.

»Zdaj je tri ure zjutraj,« je dejala žena možu, ki je prišel domov. »Ves čas te čakam, glava me boli, vse se mi meša v glavi.«

»To je res čudno. Meni se godi prav isto.«

Anici v slovo.

(Po Prešernu.)

Da ne smem, si ukazala, več ti pesemco zložiti, zvedla si, pokveka mala, da pač znam pokoren bit.

Da ne smem, si mi dejala, misliti na tale pust, če se tud' po tebi, zala, sline zdaj cedé iz ust.

Moram, to si mi dejala voznjo k tebi opustit, a ob misli nate, tuala, najde mene zore svit.

Moram se te, si dejala, odslej v Čuku še ognit. Kaj ne boš po men jokala? Meni ni za govorit.

Poleg tega si zarjula, da te moram pozabit', česenj hudi, oj čebula, ne ti več na zdravje pit'.

A kako naj te pozabim, ko želel sem premočno, da se tale pust obabim, zdaj pa vse je v vodo šlo!

Na Svečnico 2. febr. ob 4 pop. dram. predstava
„POHUJŠANJE V DOLINI ŠENTFLORJANSKI“
 v Trgovskemu Dom — Predprodaja vstopnic
 v „Narodni Knjigarni“ V. Carducci števil. 7.

Čuk na palci za predpust.

Dekletom Čuk srčno želi, da vsaka zdaj moža dobi, da lep je, zraven je bogat, da uboga jo in da jo ima rad; da naglo še ju poroči župan, in da bo res vesel poročni dan. Če se ktera le ne poroči, naj ne ostane teta žive dni, naj drugo leto tale čas, gre poročno seme v zlati klas. In če še takrat z njo nič ne bo, želi Čuk znova ji srčno, da tretje leto svoj pristan dobi dekletom vsem na palci Čuk želi.

VOLITVE V S. H. S.

Zadnjič je Čuk na palci poletel v Jugoslavijo — seveda, zelo previdno — da bi ga ne obdožili komunisti in ne deli v zapore. Je sicer resnica, da Čuk v Moskvi še nikoli ni bil, in da ve o boljševikih toliko, da se jih ponekod po svetu zelo bojé, ko da to to najmanj psoglavci, ki vse ljudi žro. Vkljub temu pa ni varno leteti okrog ljudi, ki boljševikov iščejo in ti lahko rekli, da je moje čukanje pristno boljševiško in da še moje perje smrdi po komunizmu. Je sicer gotovo, da bi me izpustili, a vraga, ko ja vlada v S. H. S. taka navada, da človeka slovesno izpustijo iz zapore in ga še isti hip z nič manjšo slovesnostjo ne spremijo v drugi zapor.

Radi tega se je Čuk na palci radi varnosti sprchajal precej visoko po zraku in je videl razna čuda. Predvsem je zagledal hoditi po S. H. S. ogromno množino škofov, ki jih je na pobudo radikalov poslal papež, da pregledujejo vročo agitacijo duhovnikov. Splošno mnenje je, da zmagajo demokrati, ker je še papež postal njih zavezanik.

Sicer pa je mogoče le malo videti v S. H. S. Posamezne stranke so se med seboj tako očrnilé, da je vse črno in še danes tik pred volitvami sploh ne ločijo drug od drugega.

Kar sem še videl v S. H. S. je tudi ogromna javna izpoved. Izpovedujejo drug drugega kar javno in neprostopovno in niti odveze ne dajajo. Izpovedanci pa se spovedi tako branijo, da vsi hešni brcajo na desno in na levo.

Čuk je dalje videl, da po vseh rekah Jugoslavije perejo ogromno število zamorcev, bolj ko jih perejo, bolj pa so črni, niti voda ne postane vmazana od njih. Oprane zamorce bi ra-

imenitno, oblečeno v svilo in žamet, in v svojo nesrečo verjame huncvetu.

BARBA: Pej Tvoj Štiefan ni tak?

CILKA: Ne, on je naš domač, pošten fant. Ko dobi kje primerno službo, se vzameva kot Bog ukazuje. Sicer pa bi ga nagnala z burkljami... Tako, zdaj pa še par cvetic v pozdrav, ako pride prej kot mi. (Utrga nekoliko cvetja z oken, nato odide, da si dené rufo. Vrata pusti odprta, da sliši, kaj pravi mati).

BARBA: Nu, an moj stari lazi po gojzdu an strejla srnjake. Kulkrat so ha žie zaprli, pej neč nej pomahalo.

CILKA (se vrne): Tudi Štefan hodi z očetom. Prav bojim se, odkar je novi logar v službi... Pojdive, mati, pojedive! (Se pokrižata pred sliko M. B. in odhajata na sredo).

BARBA: Zopri an dien ključ pod skriju (ponekod tudi: skrla, skala), de ha tud Mietka nejde, čie pride prej ko mi.

II. PRIZOR.

LASKAR, DVA OROŽNIKA,

LOGAR. *)

LASKAR (našemljen, s puško in srnjakom, vzdigne desko na podu in skrije orožje, okrvavljeno jopo in brado, gleda, kam bi skrili še srnjaka)... Sliši se orožnikovo žvižganje in klic: Odpri! — V naglici položi srnjaka v prazno zibel in ga pokrije. Izvleče molek in začne moliti in zibati. Le neprej, če si krščajnska dešüca; pr' nas ne zapiramo vrat. (Vstopijo logar in dva orožnika).

LASKAR (na videz veselo): O, an duobr dan Jem Buoh dej, haspuod fersner an haspuod postenkomedijant, an tud Nem, haspuod arožnik! Pej Jeh pruosm, de bi prou po tiho šrajali, ker mam bounika, vejo. Rievče je glihkar

*) Ta prizor je posnet po mojem spisu o Laskarju v ljublj. »Lovcu,« leta 1922, str. 85.

zadrejmalo, vejo, 'ma hliste an vročinc... Pej, kej bi prouzaprrou radi? ...

LOGAR: Hišo Ti moramo preiskati, ker si pred dobro uro pod Mrzovcem ustrelil srnjaka.

LASKAR: Škuda, de nej rejs! Prou duobro b' se prliegi an fajn kuos mesa! Ja, ko smo b'li šie mladi an zdravi, s'm žie kejšnemu zasmèdu. Se vej, vse po previci. Lie nej pohledajo, kejšne srnjake an hamze smo mejli pred lejtli! — Zdej s'm star, vid'm žie slabu... kejšno huobó šie poberem... (Logar in orožnika pregledujejo in preškujejo sobo, Laskar evenomer ziblje in moli rožni venec).

LOGAR: Moramo ga najti! Moje oči me niso varale, ko sem gledal z Vrha in videl tatu bežati proti tej koči. (Vsi trije gredo na levo.)

(Dalje.)

bili za čaravolitev, po volitvah pa jim je pač vseeno, ali so zamorci opiani ali ne.

Se ena z mimi, ost poven. To, da vsi zadržno upajo, da bo to zmagati popolnoma. Če se ta čudež vresniči, potem bo res tako veselja, da bodo iz same rado in konec vzeli. Poslancev pa to toliko, da bodo morali zidati še en Belgrad, da dobijo vsi vsak svoj kvartir. Parla-mej ta ne bo treba zidati novega, ker itač ne bodo nikoli šli vsi hkratu po dijete.

ČUK.

DOKAZ.

Sodnik. Vi trdite, da vas od sedmega do sedemnajstega tega meseca ni bilo doma. Ali lahko to dokažete?

Toženec. Da. Mej tem časom je bila moja tašča na obisku.

STVAR ZAUPANJA.

»Ti, ali se zaneseš na bankirja Kohna?«

»Seveda. Saj sem mu zaupal svojo hčer.«

»Ne, jaz mislim na moj denar.«

KRITIKA.

»Ali ste čitali mojo zadnjo knjigo?« je vprašal mlad pesnik gospo.

»Da; izposodila sem si jo v knjižnici. Od zadnjih knjig je edino vaša, ki jo je mogoče brati.«

»Ali res?«

»Da. Vse druge so vedno izposojene.«

V TRGOVINI.

»Zrcalo bi si rada kupila.«

»Ročno zrcalo?«

»Ne, za obraz.«

NIČ SKRBI.

»Ne pijte tako, gospod Frankelj; ali ne veste, da to lahko podedujejo vaši otroci.«

»Nič skrbi. Dvanajst otrok imam; koliko pa potem pride na vsakega.«

POGOJ.

Žena je bila ušla svojemu možu in se je zopet vrnila. Tedaj je dejala svojemu možu: »Ali mi ne misliš več odpustiti?«

»O pač, ako greš zopet od mene proč.«

Sedem ljudi v tramvaju sedi — vsakdo pa misli na druge stvari.

Prvi misli na denar,
drugemu je dekle mar,
tretji misli na dvoboj,
dekle pa na klobuk svoj,

na žogo misli mal fantič,
ne misli šesti čisto nič,
a sedmi prija svinjska gnjat.
Vse zvedel si — zdaj pojdi spat!

Moja sanjska knjiga.

(Glej št. 3. tega letnika.)

Ta moja Sanjska knjiga ne vsebuje le popolnoma zanesljive razlage različnih sanj s prvovrstnimi loterijskimi številkami kot sem to sijajno pokazal pri spoštovani in dobri gospe Brakarjevi, temveč je neprecenljiva tudi radi drugih koristnih navodil, ki so odličnega pomena v našem življenju. Resnično Vam pomeni, da jaz to knjigo uvedel v srednje šole mesto filozofije, ako bi imel le količkaj upliva pri šolski reformi. Kaj se človek vsajga ne nauči iz te lepe knjige! Le poslušajte!

Po razlagi sanj pride na vrsto poglavje iz zvezdoznanstva. Planeti in druga rebeška znamenja so opisani tako jasno, da vsak lajevejši gumpec in cepec razume njih naravo in učinke na človeka. N. pr. »O-

troci, porojeni v znamenju Urana, so redkodaj bolni, če se varujejo... Če so prebrisani, pridni in bogaboječi, obogatijo; če nimajo ovir v svojih podjetjih, postanejo stari in dobijo le redkodaj sive lase.« Ali niso to zlate besede? — Vepa, skrbne matere, pazite za božjo voljo, da se Vaši otroci ne porodijo v znamenju Saturna, ker pod njegovim uplivom pridejo na Vaše otroke poleg drugih nesreč še naslednje bolezni: kroganje, kraste, mrtevčad, povrhu pa še protin, raka, bodenje na strani, mrzlica, plućnica, kašelj in sploh vse druge bolezni, ki jih povzročuje prehlad... Ta planet bi morali poslati v pokoj, da ne bo vnaprej delal zgage in sitnosti! — Pa to še ni vse: iz duhovitega popisa 12 nebeških znamenj se naučimo tako koristnih reči, da se ne da povedati. Glejte, človek, porojen v znamenju Leva, mora predvsem doseči 32 let, potem pa

še živi vsaj do 80. leta, ako mu je dano...

Nič manj zanimivo ni določanje usode po rojstnih mesecih, Samo en primer: »Ženska rojena v mesecu februarju, ima ledeno in (povrhu še) mrzlo srce; navzlic temu ji je tucat ljubčkov še vedno premalo!« — Fantje in vdovci, pust je tu, ne pozabite pogledati v rojstni list izvoljene neveste, dokler ni prepozno! — Svarilo za neveste podaja mesec marec, kajti možki, rojen v tem mesecu, je trmast in svojeglav povrhu; kmalu ko se oženi, zapoje njegova vsega pomilovanja vredna ženica žalostno pesem, da kdor si od zlatega prstana obeta zlatih dni, se globoko varra, ker ne pozna srce možkega huncveta, ki se je rodil v marcu. Tedaj, Ve mlade srčkane nevestice, zapojte rajše že pred poroko »Ne boš, ne boš za mano hoosdill!«, ako se Vam bliža fant »marčnik«. — Ali se dragi čitatelji, ne zdi tu-

di Vam, da so to zlati nauki in premodra navodila za vse čase, za vse ljudi?

Dobro vem, da bodo ti moji dragoceni prispevki nabrali »Čuku« nešteto novih naročnikov, Obetam pa starim in novim prijateljem našega lista, da napišem za prihodnjo številko tretji in zadnji članek, ki bo vse to daleč presegal, kar sem dosedaj napisal o svoji Sanjski knjigi.

GROŽNJA.

Ulomilec, ki ga je zasačila domača hči. »Gospodična, ne izdajte me, sicer boste morala pri sodnji povedati, koliko ste stara.«

V KAVARNI.

»Naš ravnatelj je muzikalično tele...«

»Toda...«

»Tele pravim. Ta osel trdi, da sem se v svoji novi opereti naslonil na Leharja, pa je vse skupaj od Straussa.«

Pisma.

Sjor Čuk!

Se vidu al Kumej suo te pasale ane »elezioni«, pej suo vre druge pred vratme. Une »elezioni« suo te ble duobre le zanjeh, taku de suo te muogle jetet puo sile mažoranco. Te buodo dobre pej tude le zanjeh... Botega je botega!...

Veseu sem pej uselih!! Primu sem jeh puo glave 1922, primu sem jeh puo glave 1924, ina ne bom jeh primu 1925 pej 1926, zatu ke te griem h sudatom... Ma buge naše ledje! Kuku te buodo nazaj pretrpe... kuku uod njeh buo šlu u špetau invecu kuker na volišče. Ma use kr te buo tu bugu ljudstvu pretrpelu, buodo rekli, de »per fine nazionale!«...

Moučat buomo mogle anka, če te buodo foukle naše strčke, inoučat buomo mogle, kder te uodo gorele naše šiše...

Ma buodmo alegri (veseli)! Moj nono prave zmāram, de ambot teče ps jenu ambot zajc

IZVIL SE JE.

»Ti, posodi mi sto lir.«
»Nimam nič pri sebi.«
»In doma?«
»Hvala, So vsi veseli in zdravi.«

SORODSTVO.

»Te cigarete mi je daroval Karol, baraba.«
»Karol? Ali ni vaš sorodnik?«
»Da.«
»In ga imenujete barabo?«
»Ali mislite, da bom imenoval poštenega človeka barabo?«

NERVOZNA ŽENA.

»Moja žena je strašno nervozna in nervozna. Cel dan mora nekaj tolči. Zdaj na pisalni stroj, zdaj klavir pa zopet otroke.«

IZKUSILA JE.

Pridigar. Gorje možu, ki tepe svojo ženo. Njegova roka naj se spremeni v kamen.
Kmetica (sosedji). Joj, potem bom šele črna po životu.

VEDNO PRAV.

»Ali ste slišali? Gospod Perutnik se bo poročil.«
»A tako? Me veseli. — To se pravi, čemu bi se veselil. Saj gospod Perutnik mi nikoli ni nič žalega storil!«

»Vi ste bili to leto v kopelji, da se iznebite debelosti? Ali je pomagalo?«

»Da. Stoindvajset funtov manj — svoje starejše hčere sem se iznebil.«

TO JE TAKO.

»Vi mi pet stotink nočete naložiti na nobeno banko. — Vi ste gotovo izgubili denar pri kateri banki?«
»Ne. Ampak ravnatelj sem bil pri neki banki.«

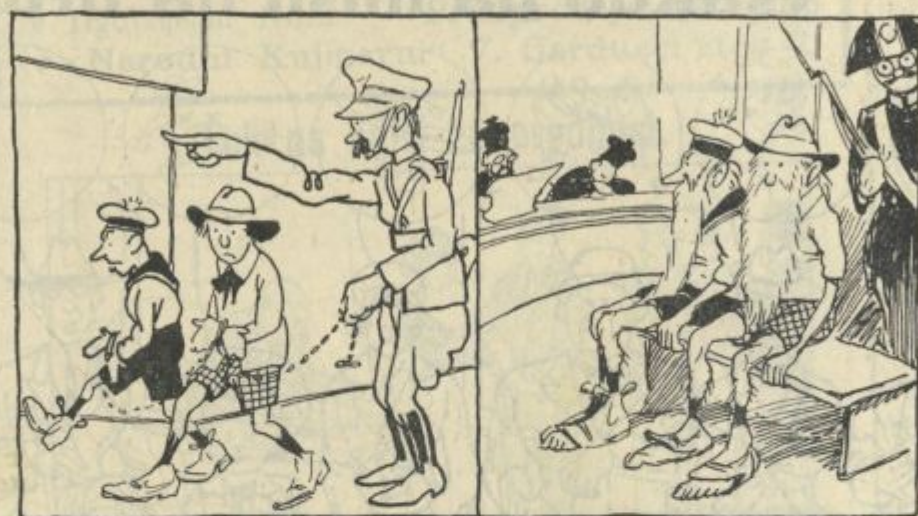
Silvestrov večer v Komnu.

Tabumtata, čintata, vse se vrti, dvorana se trese, kjer Pepe sedi; se Jože obrača, umeten plesar, če koga prevrne, mu dosti ni mar.

Zdaj godba preneha, se sliši ropot, na uho udaria plesalcev krohot. Zdaj fantje brž stegnajo vrv čez »brjar«, res, škoda bi bila, če ušel bi kter' par.

Na vratih se včasih Marička prikaže, da goste, če treba, brž z vincem pomaže. Med tem pa že Žina skrbi za želodce, ker kmalu pri mizi imela bo godce.

Tabumtata, čintata, vse se vrti, vse mlado in staro se skupaj tišči, glej Jože udarja že zadnjo — štirinajsto, kazalec pomika se že na dvanajsto.

Pozdrav iz Firenze.

Čuk na palci naš predragi, zaupam nate v polni nadi, blagovoli to sprejet' in raznest' med širni svet. Očku, mamei, bratcu, sestri, ta pozdrav jaz dam ti nesti. In pozdravi mi vse znance, pozdravi rodne vse Slovence, a dekleta najsrčneje, in dekleta najgorkeje. Pozdravi vljudno vse ljudi, kakor mi srce želi. Pozdravov pošiljam sto vreč, vzame naj, kdor more več. Če kdo tega ne doteče, naj otrese prazne vreče in če notri »nič« dobi, raje naj lepo molči, ker dobi jih lahko sto, če le Čuka čital bo. Oj, slušajte, predragi vi, kako se nam tu dol' godi. S pašto mi se bijemo, pa vode se napijemo, živimo brez skrbi, dan dnevu enak sledi. Le vsak dan bolj kruta postaja pašta šuta, do zadnje kapljice krvi, vsakdo se ž njo bori. Za zmago prosi, Čuk, da rešimo se muk; oj, letnik tisočdevetsto pet, z veseljem boš sprejet. Za vas je tisoč sto panjok, in pašte, da se usmili Bog, ni treba bati se hudo, le s korajžo, vse bo šlo. Pašta se že kuha, pripravljena je juha, že hlebci so pečeni

in dobro posušeni. Upamo, ne boste umrli, od gladu, vi fantje vrli. Nisem kriv v nobeni stvar'ci, to vam priča Čuk na palci. Ferjan Alojzij iz Doline pri Trstu.

MIRNOST.

Polica. Govedo si me imenoval? (Resno.) Upam, da si me le kot človek in prijatelj tako imenoval, sicer bi moral smatrati besedo za uradno žaslitev.

TAKO JE!

»Ta dva človeka se ne moreta trpeti pa vendar tičita cel dan skupaj.«
»Ker drug drugemu ne privoščiča boljše družbe.«

NERODNO.

Gospica. To je nesramno! Mislila sem zažvižgati svojemu psu, pa ste me poljubili.

Gospod. Oprostite; ker ste prišpičili ustnice, sem mislil, da to želite.

POGOVOR.

Dama (boječemu mladeniču). »Čujte, gospod Zajec, ali ste se že kdaj dvobojevali?«

Zajec. Ne še. Toda cno zaušnico sem pa že prejel.

PRI ZDRAVNIKU.

Zdravnik (svojemu slugi). Tvoj želodec mi pa prav nič ne vgaia.

Sluga. Ali sem bolan?
Zdravnik. Ne, ampak ješ preveč.

DOLGA POT.

»Vi ste iz Reke?«
»Ne. Jaz sem iz Rima, v šolo pa sem hodil v Lugano.«
»Joj, kako dolgo pot ste morali narediti vsak dan.«

NAROČILO.

Pepček pride k mesarju: »Mama je rekla, da so bila zadnja telečja jetra zelo dobra in prosi še ene od istega teleta.«

IZGOVOR.

Gospa. Ti, deček, prejšnji teden mi nisi prinesel modnega lista.

Deček. Pozabil sem bil popolnoma, Pa saj ni bilo nič pametnega notri, gospa.

Iz devete dežele.

(kjer sodnije naglo poslujejo).

Bob in Tedi stajbila zaprta radi male tatvine, ko je prišlo do sodbe, sta morala biti izpuščena, ker se sodnija ni spominjala več, zakaj jih je zaprla in so vse priče zdavnaj pomrle.

ČUDNO VSESELJE.

»Tako vesel ste danes, gospod!«
»Imam vzrok zato. Pomislite, včeraj sem dobil ponarejen desetak v blagajni.«
»No, to pa ni vzrok za veselje.«
»Pač. Vesel sem, da ni bil stotak.«

IZ ZAKONA.

Ona. »Jaz res ne vem, kje je dobila naša Lizika svoj grdi, špičasti jezik: Od mene gotovo ne.«

On. »Ne, ker ti ga še imaš.«

PRAKTIČNA GOSPA.

»Kaj? Ti hočeš darovati hlačice bejaču, ker so spodaj malo raztrgane. Odrezala ti jih bom pri kolenu pa bova šla na Tirolsko.«

Iz Komna.

Sem lepa in sem zala, prekrasno sem dekle, da fante imam rada, to Čuk na palci ve. Sem roža — rdečih lic in tankih sem nožic, ognjenih sem oči, da lepših pač še ni. Kdor če se poročiti, ta mora v Komen priti, kdor hoče me imeti, ta mora me objeti. Če bo mi pa povšeč, to je majhna reč, povem širokih ust: se vzamemo ta pust,

Pravijo.

Pravijo, da so nekateri medanski fantiči ustanovili društvo »Vinopivec.« ki ima svoj sedež v »onem koncu« pri »l. v.« Tudi svojega predsednika imajo. Sestanke imajo ob nedeljah zvečer, kar pa predsedniku nič posebno ne vgaja.

Pravijo na Topolcu, da so imele topolške pupe fejest zabavo dne 3. avgusta.

Pravijo, da so se z bistriškimi fanti za veliko vodo vozile. Čuk na palci jih je videl, pa je eno zapel, da so bile punčke osramočene in so se vrnile.

Pravijo, da je na Topolcu velika žalost, o.kar so fantje 1904 v vojakom šli, ker nima kdo več plesov prirejat ne peti po vasi.

Pravijo, da je topolsko društvo za vodo šlo po vodi in se je ustavilo pod zemljakovim jezom, ker ni moglo več naprej.

Pravijo v Anhovem, da hodi neko dekle prav rada plesat v Ložice in radi tega še ni znučala svojih nožic na Silvestrov večer, dasi je plesala do starih zjutraj. Čuk jo je pa videl, da se je v teta tudi na ringelšpilu na trg sv. Andreja. Pravijo pa tudi, da se še danes veseli, ker bo tako lepo noretiti ves dolgi predpust.

Pravijo v Gažonu, da če pridejo tujca dekleta na ples, da hitro pozabijo fantje na domača dekleta in le tuja gl dajo.

Pravijo, da se je mestnega magistrata v Gorici sam Bog usmilil. Da ne bo treba zalivati ulic s kanglami, je poslal dež. Mestni svet mu pošlje zato priznalno izjavo.

Pravijo, da je pred volitvami znorelo v Jugoslaviji 15.367 ljudi, ker so brali politične časopise. Ne vedo namreč, kje se jih glava drži.

Pravijo, da so v Jugoslaviji stranke tako počrnille druga drugo, da vsaka ki propade takoj dobi dimnikarsko službo.

Pravijo, da so v Šmihelu pri Hrenovicah napravili fantje in dekleta veliki javni ples, ki se je vršil v nedeljo 11. I. Godba je bila na pihala, da se je Čuku smejat dalo. »Bal« je bil v društveni dvorani. Pravijo, da jih je Čuk na hruški poslušal.

Pravijo v Strmcu, da so uvedli ta mošnji voznički nov način praznovanja sv. leta — vsako nedeljo popoldan klade nakladat.

Pravijo v Klani, da je na Silvestrov večer priredila obiteljsko zabavo — klanska aristokracija, ter ta gospoda ni mogla plačati svojega godca — takozvanega trobi trobec. Tudi se menijo, da je to zabavo kritizirala neka gospodična, nam ne poznana.

Pravijo v Klani, da je dne 3. t. m. bilo veliko žalje po gostilnah, ker je odšel najboljši klijent (pivec). Ne bo mo žalovali, ali gostilne ga bodo posegrešale.

Pravijo v Rojanu, da točno, ko so žvižgi siren tržaških tovarov in lokomotiv z bližnje postaje oznanili novo leto, se je začela poljubotekma, ki je izpadla s rezultatom 2:1 v prid S. K. »Dedec.«

Pravijo v Rojanu, da se je poljubotekma vršila, kakor se izražajo izvedenci, po vseh pravilih tehnike. Kombinacije, da so bile naravnost krasne. Napad krasen. Obramba za nič. — Sodil pa je baje g. »Kes«, ki pa ni bil kos svoji nalogi...

Pravijo, da bo afera »rojanskih kartelov« našla posnemalce. Namesto kartelov s grožnjami smrtnil obsodb, bodo pa viseli tisti zoraši, ki si bodo vzeli življenje iz studa pred »natrako« aristokracijo.

Pravijo, da če bi se dobil kdo, ki bi zakričal odboru »Zore«, 2 x 2 = 5, bi mu isti burno pritrjeval, če bi pa zakričal, 2 x 2 = 4, bila bi nevarnost, da ga linčajo.

Pravijo, da je prišel v Rojan Satan, ter uprašal najbolj kompetentno osebo in sicer »Škureta«: »Koliko lepih fantov imamo?« »Škure« naglo: »Sedaj štiri!« Satan vpraša drugič: »Koliko lepih »pup« imamo?« »Škure« še bolj naglo: »Dve, pa še tisti je vrag vzell!« Satan tretjič ni vprašal!

Pravijo, da komenske gospice težko čakajo, da bi jih Čuk obiskal, pa jih noče od nikoder biti.

Pravijo, da je Miklavž komenska dekleta slabo z darili obdaroval. Pričakujejo, da jim prinese Pust kaj boljšega.

PO CENI.

»Kaj mi boš dal za god, moj dragi Egon?«
»Svoje srce.«
»No, kaj cenejšega pač nisi mogel najti.«

ŠKODLJIVO POČETJE.

Starejša gospodična praša mladega obiskovalca: »Kaj se Vam zdi, gospod, ali je škodljivo barvati si lase?« — Obiskovalec: »Prav gotovo je tako početje škodljivo. Pomislite, imel sem strica, ki si je nekoga lepega dne dal pobarvati svoje osivele lase. Tri mesece potem se je oženil s starikavo vdovo in priženil — šestero otrok!«

NA ŽELEZNICI.

Šaljivec pripoveduje v veselji družbi o svojem potovanju po Švici: »Vozili smo se z železnico po ravnem polju, kar se vlak ustavi. Stiskali smo glave skozi okna in se bali, da se je pripetila nezgoda. Vlakovodja nas pomiri, rekoč, da ni prav nikake nevarnosti, le debela krava da se je ustavila na železniškem tiru. — Ko so kravo odpodili, se začne vlak

prav počasi pomikati naprej. Četrť ure pozneje se vlak že zopet ustavi.« — »Aha«, reče neka gospa, »prišla je druga krava na tir?« — »Ne, gospa«, odgovori šaljivec, »bila je še vedno ista.«

NI MU DOLGČAS.

»Kako Te pomilujem, prijatelj, da imaš tako jezično in prepirljivo ženo!« — »Prav nič ni potrebno, da me pomiluješ, ker z ženo se nikdar ne dolgočasiva: kedar je jezna — in to je vsak božji dan — ima navado, da mi meče na glavo, kar ji pride v roko. Ako me zasdene, je ona vsa iz sebe od veselja; ako me pa ne zadene, si moram jaz držati trebuh, tako se ji smejem.«

DOBRO SE JE ODREZAL.

Pri medicinskem izpitu je pokazal proesor kandidatu staro človeško kost in vprašal: »Ali mi veste povedati, kako dolgo je kost že ležala v zemlji in ali je moškega ali ženskega spola?« — Dijak je nekaj časa pomišljal, nato pa odgovoril: »V zemlji je bila od lastnikove smrti, spola pa je ženskega, ker pravimo »tista kost.«

ZNAMENJE KULTURE.

»Majerievi gredo k nam na obisk. Hitro, Ivanček, položi zobno krtačico na mizo, da bodo videli, da smo tudi mi kultivirani.«

V ATELJEJU.

Slikar: »No, gospod baron, kako pa vam vgaja vaša slika?«

Baron: Izborno Samo eno bi si bil želel, da bi me bili glasno beročega naslikali.

PRI IZPITU.

»Nekoč so žene, ki so bile svojim možem nezveste, zašili v žaklje in jih vrgli v vodo. Češ mu tega danes več ne delajo.«
»Ker nimajo dovolj žakljev.«

BOJAZEN.

Ona, To ti bom še poplašala.
On, Samo to te prosim, ne v obrokih.

NEVARNO ZNAMENJE.

Gospod Peter Bojazen je ves iz sebe. »Ah«, je tožil z žalostnim glasom. »Jaz bom bolan, ali pa mi kaj drugega slabega grozi. Poprej sem namreč odkril na svojem čelu celi dve znojni kaplji.«

TALENT.

On, Pesnik Peresnik je pa človek čisto brez talenta.

Ona, Kaj? Brez talenta? V njegovi novi igri nastopi njegova glavna junakinja petkrat in vsakokrat v novi obleki.

ŽE VE ZAKAJ.

»Kaj? Dolgo Maričko boš vzela za kuharico. Ta je služila že pri vseh družinah.«
»Saj ravno zato.«

ZELO DOBER.

»Ali je vaš ravnatelj dober človek?«
»Zelo dober. Pomisli, še šolske klopi je dal iz mehkega lesa delati.«

SUMLJIVO.

Sodnik. Ali niste na poznem gostu tisti več opazili kaj sumljivega?

Natakar. Da, Napitnine mi ni dal.

POTRJENO.

»Meni se zdi, da melanholija vašega moža izvira iz njegove bolezni.«

»Saj to je tudi res. Zdravnik mu je prepovedal pijačo!«

PREDNOST.

Gospa, Lepo barvilo za lasste mi dali. Lasje izpadajo ponjem.

Kramar, Toda barva drži večno, draga gospa.

VESTEN PAZNIK.

»Ali ne vidite, da mož, ki sedi na smodniku, kadi?«
»Da, vidim.«

»Ali ne veste, da je to prepovedano pod kaznijo 20 lir.«
»Da. Saj jih je že plačal.«

NAIVNO.

Beračica, Dajte mi kaj vbočajme, sicer nimam mojim otrokom nič dati jesti.

Mlada gospa, Toda, danes je šele sredo. Ali ste že vso plačo porabila?

V NAGLICI.

Znanec (tolaži vdovo roparskega morilca). Čudovit, nenačuden človek je bil vaš mož, to moram reči.

Vdova, Da, prezgodaj so go »fentali«.

NI ZADOVOLJNA.

»Moj mož je res lump. Včeraj zvečer sem se mu nekaj zlagala, on pa je bil tako nesramen, da me dejal, da mi verjame.«

Listnica uredništva.

Ajba. Vaš roman je strahovit; če bi Čuk celega prebral, ga zadele in tvoje. Drugič mu prizanesite. — Karikature. Pošljite! Če bo dobro — priobčimo.

Proda se takoj lepo posestvo v bližini Maribora, obsežno 52 johov, primerno za dve družini. Zemljišče prvovrstno, prikladna gospodarska poslopja za obdelovanje posestva. — Na prodaj tudi vagon rži, 20 sodov sadjevca, vozovi, stroji in drugo orodje. Cena 800.000 Din., proti ugodnim plačilnim pogojem. Pojasnila daje »Kavarna Drava« v Mariboru.

Angleški punč à L. 15.— steklenica liter.
Rhum Kingslon à L. 15.50 steklenica liter.
Jajčna maršala à L. 12.— steklenica liter.
Maršala Trapani najfinejša L. 5.-1.
Vermouth turinski - beli vermouthe à L. 5.— liter. Likerji: Curacao, Chartreuse, Maraškin, Hruškovec, Bnedicnina, Janežev, Sibilla. - Vzorac Strega, China à L. 15.50 steklenica liter. Kognak fini Sampanjec à L. 10. steklenica 7/10. Domače žganje a L. 11 liter.
Žganjarna na trgu Sv. Antona števil 7.

POPOLNOMA VARNO KALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, števil 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru,

PROSNJA DO BIVSIH AVSTRIJSKIH VOJAKOV, RUSKIH UJETNIKOV.

Moj sin Blaž Tomšič iz Levpe, ki je služil pri ljubljanskih domobrancah, je bil ujet v prvih bitkah v Galiciji leta 1914. Iz ruskega ujetništva je pisal zadnjič ob koncu leta 1914. Od tega časa nimamo več o njem nič kakega obvestila. Zato prosim bivše avstrijske vojake, ki so bili v ruskem ujetništvu, da mi naznanijo, če bi mi vedeli dati kakšne podatke o njem. Nič ne vem, če-li še živi ali ga že krije črna zemlja. Stroške dopisovanja takoj povrnem.

Blaž Tomšič, posestnik v Levpi št. 83.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

Ā to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Ceneno češko posteljno perje

Kilogram sivega cuafnega perja L. 16. — polbelega L. 24. — belega L. 28. — boljšega L. 34. — mehkega kot puh (weich wie Daumen) L. 39. — in L. 58. — najboljše vrste L. 68. — Razpošilja se po povzetju od svote L. 100. — naprej colnine prosto, poštnine prosto, zamenjava in vrnitev robe dovoljena. Vzorci brezplačno, dopisi samo na: BENEDIKT SACHSEL, L o b e z št. 776 pri Plzenju - Češka.

Poštni paketi rabijo iz Češke v Italijo okrog 14 dni.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50,000.000	LJUBLJANA	10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izgotovljene obleke po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo tvrdko

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katera sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmerih cenah.
Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci števil 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamnosle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.
POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.